

Šlienavos ir Viršuziglio parapijų leidinys

Kartais Dievo žodžiai sukelia mumyse tokį atgarsį, kad pagalvojame: “Bet visa tai aš jau žinau..., aš tai žinojau..., aš tai jau kažkur girdėjau..., ir kaip aš galėjau tai pamiršti?..”

Mes tai pamirštame todėl, kad ilgai klaidžiojome aplinkiniais keliais, klausome ir priimame kitus žodžius, kitų mokytojų mintis, ir būdami kažkur, tų kelių ir pasirinkimų dulkės palaipsniui uždengia nuo mūsų tikrus žodžius, tikras gyvenimo tiesas, mus pačius įtakoja, ir tada net patys savęs neprisimename... Bet jos visada šalia, tarsi mumyse ar mūsų atminty... Jos galbūt mūsų pačių kažkur paslėptos, padėtos saugiai ant lentynos, užmigdytos, ir reikia, kad kažkas jas pažadintų. Kaip kad ir mus pačius kažkas taip imtų ir pažadintų... Kažkada prabudę, atrandame tai, ko labai seniai ieškojome, bet nenorėjome rasti...

Ir tas kažkas beldžiasi į mūsų gyvenimų duris, siunčia keletą savo žinučių, žodžių, – ir mūsų giliai užslėpti ieškojimai iškyla naujai, su godžiu imlumu.

Todėl jei mes klausomės Dievo žodžių, juos skaitome kaip man skirtus ir sakomus žodžius, – tada pradėdami susigaudyti savyje (tarsi prabusti), ir jau atpažįstame ne tik save, bet po truputį suprantame ir Kalbantįjį mums. Taip, pats Kūrėjas kalba mums, rašo mums kiekvienam reikalingus žodžius, pasėja kiekviename mumyse tinkamas gyvenimo sėklas, kurios galbūt dar taip ir snaudžia mūsų gyvenimo dirvoje...

Pats Kūrėjas suteikė mums kryptį, kelių ir tikslą, kur link keliauti, o Jo žodžiai vis taip žadina ir žadins mus, kad nepasimiršti ir nepasiklysti kely...

*“Viešpats mane
pasiuntė nešti
Gerosios Naujienos
vargdiniams,
skelbti belaisviams
išvadavimo.”*

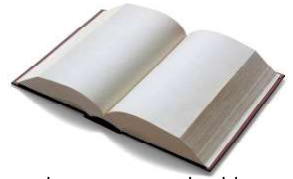
Lk 4, 18-19

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Neh 8, 2–6. 8–10; Ps 18, 8–10. 15; 1 Kor 12, 12–30

Psalinės atliepas

Viešpatie, Tavo žodžiai yra dvasia ir gyvenimas.

Evangelija pagal Luką (1, 1–4; 4, 14–21)

Daugelis jau yra mėginę išdėstyti raštu pasakojimą apie buvusius pas mus įvykius, kaip mums perdavė nuo pradžios savo akimis mačiusieji ir buvusieji žodžio tarnai. Taip pat ir aš, rūpestingai viską nuo pradžios ištyręs, nusprendžiau surašyti tau, garbingasis Teofiliau, sutvarkytą pasakojimą, kad įsitikintum tikrumu mokslo, kurio esi išmokytas.

Dvasios galybė Jėzus sugrįžo į Galilėją, ir visame krašte pasklido apie jį garsas. Jis pradėjo mokyti jų sinagogose, visų gerbiamas.

Jėzus parėjo į Nazaretą, kur buvo užaugęs. Šabo dieną, kaip pratęs, nuėjo į sinagogą ir atstojos skaityti. Jam padavė pranašo Izaijo knygą, jis rado vietą, kur parašyta: *Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane, kad neščiau gerąją naująją vargdieniams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliams – regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų ir skelbti Viešpaties malonės metų.*

Užvėręs knygą, Jėzus grąžino ją patarnautojui ir atsisėdo; visų sinagogoje esančių akys buvo įsmeigtos į jį. Ir jis pradėjo jiems kalbėti: „Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai“.

Evangelijos komentaras:

Pajuntame, kaip Jėzus drąsiai meta iššūkį apsnūdusiems Dievo Žodžio klausytojams, kuriems labiau rūpėjo Šventraščio skaitovo, t. y. Jėzaus, kilmė, nei Jo skaitomų Rašto žodžių prasmė. Jėzus skaitė: „Viešpaties Dvasia su manimi, nes jis patepė mane, kad neščiau gerą naująją vargdieniams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliams – regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų ir skelbti maloningų Viešpaties metų.“ Visapusiškai žiūrint, Jėzaus noras ar mintis – vergovė ar okupacija neturi būti suprantama tik geografiškai ar politiškai, bet vergovė ir nelaisvė išgyvenama pačiame žmoguje. Ir tik kartu su Dievo mintim gyvenant, kartu su mylinčiu ir pačiu Dievu galima iš jos išlaisvinti.

Kad neščiau gerą naująją vargdieniams – palaiminti jūs, vargdieniai, nes jūsų yra Dievo Karalystė: palaiminti, kurie nesijaučia esą mylimi, nes dangaus Tėvas jus labai myli.

Skelbti belaisviams išvadavimo – esantys kalėjime žino, kas yra amnestija, kiek ji suteikia džiaugsmo. Kalinys skaičiuoja minutes, dienas, mėnesius, metus, kurie dar liko iki paleidimo į laisvę. Tačiau dažniausiai žmogus būna blogio kalinys, ir tik Dievas gali jį išlaisvinti ir suteikti jam naują gyvenimą.

Akliams – regėjimo – tai atverti akis tiems žmonėms, kurie prarado tikrąją dalykų prasmę; atverti akis tiems, kurie gyvena iliuzijų debesyse, kurie viską matuoja pinigų matu ir nemato tikrojo žmogiškojo vertės. Jėzus eina išsklaidyti debesų, kurie trukdo matyti savo brolių.

Siuntė vaduoti prislėgtųjų – jau antrą kartą Jėzus kalba apie laisvę, išvadavimą. Evangelijos skelbimas jau pats savaime išlaisvina žmogų nuo viso to, kas trukdo jam būti tikruoju savimi. Jėzus eina sugrąžinti žmogui Dievo valko orumą.

Ir galiausiai Jėzus sako, jog atėjo *skelbti maloningų Viešpaties metų*. Pasaulyje gyvena milijardai žmonių, kurie labai stokoja maisto, geriamojo vandens, žmogaus teisių ir laisvių; stokoja eilinės žmogiškos pagarbos. Jiems reikia nesuskaitomų malonių, kad pasijustų tikrais žmonėmis. Tad kaipgi neskaityti Šventojo Rašto šiandien, kuomet mūsų daliai tenka tiek daug moralinių išbandymų. Kasdieninio gyvenimo įvykių sūkuryje privalome ieškoti Dievo žodžiui centrinės vietos, kurią jis užimtų mūsų gyvenime. Vienas iš pagrindinių krikščioniško subrendimo požymių yra gebėjimas klausyti Dievo. Kiekvieną kartą Dievas iš naujo prabyla į mus, kai skaitome ar išgirstame Dievo žodį, taip pat kai namie atsverčiame Šventąjį Raštą. Jis prabyla norėdamas pasakyti mums džiugią žinią. Nori, kad matytume, būtume laisvi, džiaugtumės kiekviena gyvenimo diena.

Šv. Raštas (Dievo žodžiai). Dievas kalba. Ar girdi?

„Tai Dievo meilės laiškas tau. Asmeniškai tau. Įsivaizduok, kad tai tau parašė“, – tikina tėvas jėzuitas Aldonas Gudaitis SJ ir pataria, kaip skaityti Šventąjį Raštą ir juo gyventi kasdienoje. Jei per šią Knygą Dievas iš tiesų kalba žmogui, ką daryti, jei negirdim, ir atrodo, kad Jis tyli? O galbūt mes netinkamai klausomės arba nemokame skaityti?

Kada pirmą kartą į rankas paėmėte Bibliją?

Mūsų šeimoje buvo Biblija, žinojau, kad tai šventa knyga, kuria remiasi krikščionybė, bet man ji nekalbėjo. Tai atrodė nesuprantama, kažkas iš praeities. Tik vėliau kilo klausimų: ar istoriškai tai tiesa, ar tik legendų rinkinys? Ar Senajame Testamente Mozė perėjo per jūrą, ar ne? Ar Jėzus tikrai Dievas, o gal tik istorinis personažas? Tai labai rūpėjo. Mano tėčiui patikdavo cituoti Bibliją. Jei pamatydavo, kad kuris nors iš vaikų turi puikybės, tuoj pat primindavo muitininko ir fariziejaus maldas, kai fariziejus dėkojo Dievui, kad nėra toks, kaip plėšikai, sukčiai, svetimautojai, ar toks, kaip muitininkas, kuris tuo tarpu stovėjo nedrįsdamas pakelti akių į dangų, tik mušėsi į krūtinę (plg. Lk 18, 9–14). Kartais nervindavo, kai tėtis kartodavo tą patį, bet jo žodžiai mokė nuolankumo, vertingesnio už daugybę talentų.

Šventasis Raštas, kurį parašė Dievo įkvėpti žmonės, šiuo metu man yra tiesiog maistas. Dievas prisitaikė prie to meto kultūros, papročių, pasaulio supratimo. Jo paties įvaizdžių. Jis kalbėjo per žmonių patirtį, kurią jie suprastų. Nors po dviejų tūkstantmečių mums tai gali pasirodyti keista, galime manyti, kad tai tik kažkokių žydų raštai, Dievas vis dar bando prakalbėti žmogui.

Ar tai reiškia, kad ir dabar Dievas kalba per Bibliją?

Pradžioje Dievas sukūrė pasaulį, o prieš du tūkstančius metų gimė Jėzus. Vis bandome atspėti, prieš kiekį metų atsirado gyvybė ir pati žemė. Norime atsekti laiką, o pagal Viešpaties Žodį viskas vyksta dabar, laikas neegzistuoja. Skaitydamas Šventąjį Raštą, įsivaizduoju, kad šiuo metu Dievas kalba ne vien tik žydų tautai, Abraomui, Lukui ar Pauliui. Jis kalba man čia ir dabar. Ir tau kalba, kai klausai Dievo žodžio ar skaitai jį. Tai Dievo meilės laiškas tau. Asmeniškai tau. Įsivaizduok, kad tai tau parašė. Tai ne fantazija ar iliuzija, tai tikrovė, kad Dievui nėra laiko! Tik reikia išlaukti malonės. Ne visiems Šventasis Raštas taip staigiai prakalba. Daugiau protu kažką išmąstome, bandome suprasti, tiesa tai ar ne, bet paskui ateina malonė, Dievas ją dovanoja. Daugelis žmonių dalijasi, kad Šventraštis ima ir atsiveria. Pvz., parašyta, kad Žmogaus Sūnus atėjo ne pasmerkti, bet išgelbėti žmonių. Staiga įsivaizduoju – ne pasmerkti tavęs, Aldonai, bet išgelbėti! Pakeliu akis, ir šypsosi tas Viešpats. Mane daug išmokė šv. Ignacas: skaitant psalmes ar evangelijas nebūtinai visas tekstas turi kalbėti, kartais užkabina tik viena eilutė, tada ir sakome – prabilo, prakalbėjo pagal nuotaiką, kasdienybėje.

Kas Jums asmeniškai svarbiausia skaitant Dievo žodį?

Tai, kad kiekviename tekste yra viltis. Viešpats per Bibliją nesėja nevilties, bausme negrasina, kad tu, vargšeli, susigūžęs lauktum pasaulio pabaigos. Ne. Net ir pasaulio pabaigos tekstai, kurie tikrai baisiai skamba, visi baigiasi tuo, kad ateis Žmogaus Sūnus! Ateis mylintis Jėzus. Vadinas, man pasaulis tik prasideda! Jei tikrovė kalba apie nuodėmę, jei skaudu ar Viešpats nuliūdęs, Šventraščio tekstuose visuomet yra viltis. Visuomet. Dievas neužbaigia savo žodžio su prislėgimu, kankinimu ar grasinimu.

Sakoma – melskitės su Šventuoju Raštu; o kaip?

Yra skirtumas tarp maldos su Šventuoju Raštu ir jo studijų. Tai šiek tiek panašu, bet ir labai skirtinga. Nors Biblijoje yra vietų, kurias be teologijos ar biblistikos studijų sunku suprasti, tačiau melstis su Dievo žodžiu kiekvienas gali. Žinoma, jeigu paima tą Knygą labai paprastai, įsivaizduodamas, kad tai Dievo meilės laiškas. Šv. Ignacas siūlo pirmiau patirti, jog Dievas tave myli, o kai tikrai žinai, kad myli, tai ir skaitydamas, jei ko nors nesupranti, nenori atmesti,

Dievo Žodžio sekmadienis

Šiandien yra švenčiamas Dievo Žodžio sekmadienis. Pop. Pranciškus kasmet III eilinį sekmadienį kviečia atkreipti didesnį dėmesį Šventajam Raštui, kad jis būtų uoliau skaitomas, iškilmingiau skelbiamas, giliau apmąstomas ir būtų krikščioniško gyvenimo šerdis, atsimenant šv. Jeronimo įspėjimą, kad "kas nėra susipažinęs su Biblija, tas nepažįsta Kristus".

Pasimkime namuose Šv. Raštą, ir skaitykime. Pasimkime jį ne kaip keistą knygą, bet kaip Mylinčiojo parašytą laišką. O juk taip ir yra! Taip, Jis daug parašė mums, tau ir man. Nes Jis turi ir nori daug ką pasakyti mums apie save ir mums papasakoti. Smalsaus ir imlaus skaitymo!

KASMETINIS PASIŪLYMAS-IŠŠŪKIS! Iki gyvenimo pabaigos perskaityti Šv. Raštą! Priimsit?

Klausimai ir atsakymai apie krikščionišką mūsų gyvenimą – ALFA KURSAS

Šlienavos parapijos namuose, sekmadieniais, po 13 val. Eucharistijos šventimo vyksta ALFA KURSAS. Vedėjas: Vytautas Salinis. Kviečiame visus!

tiesiog bandai suprasti. Nešiojiesi savo širdyje, mintyse, klausi, ką toji Meilė nori man pasakyti. Meldžiantis su Šventraščiu ne svarbiausia išsiaiškinti detales, nors ir logika yra gerai. Tiesiog įsivaizduokime mylintį Dievą, kuris rašo laišką mums.

➡ Jei Dievas įkvepia norą labiau pasigilinti, peržvelgti Biblijos tyrinėtojų komentarus, rasti atsakymus – tai puiku. Šiuo metu įprasta ir tai yra dovana, kad žmonės kas dieną gyvena Dievo žodžiu pagal liturginius tekstus – yra įvairiausių knygelių, pvz., Magnificat, taip pat internete (žr. www.katalikai.lt) galime rasti Evangelijos ištraukas kiekvienai dienai.

Gal kai kurios knygos ir nekalba, gal kai kur per daug skaičių, vardų, bet vertinga žinoti Dievo žodžio visumą. Taip pat yra grupių, kurios sutaria skaityti ir apmąstyti tam tikrą Rašto vietą advento ar gavėnios laikotarpiu. Kitos grupelės susirenka kas savaitę aptarti ateinančio sekmadienio Evangelijos.

Tai ar neužtenka mums tiek, kiek girdime bažnyčioje? Būtina skaityti papildomai?

Šeimoje kartais pajuokaujama. Žmona sako vyrui: „Žinai, prieš 10 metų apsijenijom, tu man pasakyk kada nors, kad mane dar myli“, o vyras atsako: „Prieš 10 metų aš tau pasakiau prie altoriaus ir neatšaukiau, tai ko tu dar nori?!“ Jei Biblija yra meilės laiškas ne vien tik bendruomenei, bet ir kiekvienam asmeniškai, tai ta meile gyvename, prie jos sugrįžtame.

Manyčiau, Dievo žodį girdėti bažnyčioje yra minimalu. Kai kunigas kartais paklausia: „Ar supratote, ką šiandien skaitėme?“, dauguma jau būna užmiršusi, netgi kokia tos dienos Evangelija. Gal grįžus namo dar kartą pasiskaityti visai prasminga, pažiūrėti, kur Dievas prakalbėjo. Kodėl gi ne. Aš turiu kelis laiškus, rašytus mano mamos ir tėčio. Dažnai juos pasiimu, pasiskaitau, man neužtenka vieno karto. Taip ir su Dievo meilės laišku. Kaip gali pakakti vieno karto?

Kai kurie Šventąjį Raštą vadina taisyklių rinkiniu. Ar jis nesuvaržo mūsų laisvės?

Yra ir taisyklių, bet ne vien. Jei į Šventąjį Raštą žiūrėtume tik kaip į taisyklių rinkinį, tai atsiranda pavojus tapti fariziejais, išmoki taisykles ir tik dėl to norėti į dangų. Kita vertus, Biblijoje daug išminties mūsų kasdienybei. Daug taisyklių ir patarimų yra susiję su mūsų žmogiška patirtimi, bet yra pavojus vadinti Šventraščių taisyklių rinkiniu. Juk Jėzus mokė žiūrėti dvasios, o ne raidės. Virš visokių įstatymų ir taisyklių yra meilė.

Kalbino Valdona Minciūtė. Panaudota iš: nebijokvezio.lt

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinių paruošė kun. Rimas.